

Der er dog en Bemærkning om, hvorvidt en enkelt Biskop skulde foretage Ritualændringer, som jeg gerne vil udtale mig om, det var jo en af de Vanskeligheder, som kunde fremkomme ved denne Ordination. Hvis det, naar en Kvinde søger et Præsteembede og bliver indstillet til et saadant, og der skal Ordination til, viser sig, at det nuværende Ordinationsritual ikke er brugeligt ved Ordinationen af en Kvinde til Præst, maa der finde en Ritualændring Sted, og denne Ritualændring maa saa formentlig finde Sted paa den Maade, paa hvilken Ritualændringer finder Sted her i Landet: ved Samraad mellem Kirkeministeren og Biskopperne om, hvorledes der skal gaas frem.

Man var ogsaa lidt i Tvivl om, hvorvidt det subsidiære Forslag var klart, om de nuværende Love tillader at kalde Kvinder til Præsteembeder. Teoretisk kan det maaske være lidt tvivlsomt, men i den kirkelige Praksis, vi har, er den Sag klar nok. Kirkeministeren endte jo ogsaa med at tilstaa, at efter den nuværende kirkelige Praksis er det Mening, at Kvinder ikke har Adgang til Præsteembeder, hvilket for øvrigt ogsaa ligger i selve det forelagte Lovforslag.

Jeg vil derfor gentagende i første Række anbefale det høje Ting at stemme for det principale Ændringsforslag, som indeholder en positiv Løsning, og, hvis dette ikke skulde blive vedtaget, at stemme for det subsidiære Ændringsforslag, saa at vi kan faa dette Spørgsmaal taget op til særlig Behandling. Selve denne Forhandling er et Vidnesbyrd om, at der er mange Ting, som trænger til at undersøges, og at Spørgsmaalet ikke bør afgøres ved en Lejlighedslov som denne, hvor alle disse Forhold ikke kan blive prøvet. Jeg vil haabe, det vil vise sig at være til Gavn for den danske Folkekirke, om vi gaar frem paa denne Maade.

J. Oskar Andersen: Maa jeg overfor den ærede sidste Taler (N. Johan Laursen) ganske kort sige, at naar han udtrykte sig saaledes, at jeg efter lange og trange Overvejelser var naaet til det rette Standpunkt, kan jeg maaske sige noget lignende om ham, og jeg tror med mere Ret. Det rette Standpunkt tror jeg ganske vist ligger i Realiteten, der foreligger i vor Overensstemmelse med Hensyn til det sidste Forslag. Derimod kan jeg ikke ganske give ham Ret i, at det var lange og trange Overvejelser, som begrundede min Mistillid til det første Forslag, thi det er der virkelig god Grund til at tale imod. Det forekommer mig, at de Indvendinger mod mig, som det ærede Medlem fremsatte, var meget lidet sigende. Det

ærede Medlem talte stadig om, at han stod paa det praktiske Livs Grund. Jeg vil gerne spørge ham, hvad han mener med denne Praksis, naar det er givet, at i det Øjeblik det principale Ændringsforslag blev gennemført, vilde vi staa i den alvorlige Situation, at der var Biskopper, som nægtede at ordinere, vi vilde blive ført ind i Ordinationsspørgsmaalet, ind i den stærke Uvillie, som i Virkeligheden er til Stede i vor Menighed, og som er kommet tilstrækkelig klart frem. Det forekommer mig at være praktiske Hensyn og ikke teoretiske Overvejelser, jeg har gjort mig til Talsmand for, naar jeg har udtalt mig herom og ogsaa om, at man her ad en Omvej vilde gennemføre det independentiske Princip i vor Kirke. Det eneste Punkt, paa hvilket jeg blev belært af det ærede Medlem med Hensyn til hans Forslag, var dette, at han erklærede, at den Ritualændring, som maatte gaa forud for, at Ordination af en Kvinde kunde finde Sted, skulde ske paa sædvanlig Vis ved Samraad mellem Kirkeministeren og Biskopperne. Det glæder mig, at det ærede Medlem paa dette Punkt stiller sig paa gammel Praksis, men jeg vil gentage, hvad jeg sagde før til det ærede Medlem, at vi kender jo vor højtærede Kirkeminister og ved, hvor lidt reel Betydning det har, og da det ærede Medlem lægger saa stor Vægt paa det reelle, vil jeg igen minde ham om, at Ritualforandringer hos os foregaar ved kgl. Anordning.

Ordføreren (Elna Munch): Jeg brugte det Udtryk, at det Ændringsforslag, der var stillet af det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen), var dobbelttydigt. Jeg sigtede udtrykkelig til det sidste af de to Ændringsforslag, men da det ærede Medlem replicerede overfor mig, gennemgik han det første af Ændringsforslagene, om hvilket jeg ikke har sagt, at det var dobbelttydigt.

Det ærede Medlem fra Kolding sagde, at det maaske var tvivlsomt efter de nugældende Love, om Kvinder kunde blive Præster eller ikke. Den Lov, man har at støtte sig paa, er utvivlsomt Christian den Femtes danske Lov, hvori der staar, at „Een hver Indlændisk, eller Udlændisk, som er til sinds at lade sig bruge paa Prædikestoelen . . .“, og som opfylder forskellige Betingelser, har taget forskellige Eksaminer og har „ført et got stille Levnet, uden ny Noder og anden Letfærdighed“, kan faa Lov til „at lade sig høre paa Prædikestoelen og tage Kaldsbrev“ o. s. v.

Andre Love derom findes, saa vidt jeg ved, ikke, men her er altsaa Spørgsmaalet: